

Zenit

Literatura 2008

Josep-Oriol Mas • Gabriel Guasch • Alba Tomàs
Conxita Jiménez • Adrià Targa • Albert Ventura
Jordi Roig Ferré • Magí Sunyer

Zenit

Literatura 2008

Col·lecció:

Zenit

Literatura 2008

Josep-Oriol Mas

Gabriel Guasch

Alba Tomàs

Conxita Jiménez

Adrià Targa

Albert Ventura

Jordi Roig Ferré

Magí Sunyer

Primera edició: juny del 2008

© els autors

© de la imatge de la coberta: Pere Español Bosch

© d'aquesta edició: Edicions La Gent del Llamp

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Zero Preimpresión

ISBN: 978-84-9791-384-3

Dipòsit legal: B-29860-2008

ÍNDEX

L'olor del son.....	7
<i>Josep-Oriol Mas</i>	
Vol	31
<i>Gabriel Guasch</i>	
El naufrag i la gavina	55
<i>Alba Tomàs</i>	
La cruïlla	79
<i>Conxita Jiménez</i>	
Els noms del complement.....	100
<i>Adrià Targa</i>	
Avui, a Pisa.....	125
<i>Albert Ventura</i>	
Vostès i el Boig	155
<i>Jordi Roig Ferré</i>	
Els ulls del centaure	187
<i>Magí Sunyer</i>	

L'olor del son

Josep-Oriol Mas

Josep-Oriol Mas)

CALIDOSCOPI

Frondots d'arrels,
tot ell es constrenyia.
Es fregava, onanista,
el fervor dels seus colors
mentre, fora,
plovien restes del que odiava:
la vida.

Entre els seus vitralls i jo
vivía l'odi, la mort,
la misèria, el terror.
Car mentre miràveu
entre els seus teixits de llum
i us hi rentàveu l'ànima,
dins del calidoscopi
queia, erm, el que marcíeu:
la vida.

9)

(L'olor del son

CREPUSCLE

POEMA INICIAL

La meva vida és un etern final,
espirals concèntriques, camí d'enlloc,
ressò del diapasó del temps
que passa.

Inspiro d'esma el brom narcòtic
de les àncores de port
on les xarxes blaves d'alba
ploren por.

I sec i bec d'un ocàs continu
amb el crepuscle entre les mans,
nedo pels forats del cel
que resta.

Suro i m'enganxo i m'arrambo i llepo
la ferida errant d'una nit vidriosa
que em blasma amb sang d'estrelles
de cotó.

Quan passa la por,
sols queda cotó.

POEMA ESTRUCTURAL

I

I per què sotmetre's al jou?
Fondre els grillons a la gran farga
i pujar per l'obaga del son
fins a conèixer el dia
de larves roges de somnis latents
per on juguen sentiments
i esperances furtives.

II

¿És que potser jo no sóc jo?
¿És que m'he oblidat en l'univers
pronominalment enrevessat
de la vida aorta,
on les venes del meu temps
fan camí a la cava morta?

III

La set m'empeny el vici.
Tinc davant l'abric d'onades
d'una mar de sucs salobres
on rubrico en daurat,
abans d'ofegar-me,
la incerta transcendència
del meu nom.

(L'olor del son

IV

Prou! Sé que parlo en va,
que segueixo i seguim essent final,
però en aquest ocàs d'encens
sabem que
vam ser

som

serem.

I aquesta certesa
sembla saciar-me.

Josep-Oriol Mas)

POEMA FINAL

Pell agra de taronja,
llum del gris epitafi,
resumeix-te en vers
i deixa que el terra
se t'empassi.

Final del cicle,
els daus són llençats
per l'esfínter d'un boc.

Brindo pel Crepuscle
i per tots els seus temps.
Per evocar
per fer
per projectar.
Em reafirmo en l'efímer,
perquè jo vaig ser
sóc
seré
final.

(L'olor del son

DESPERTA

Sentits de setze mil engrunes
se li escolaven pels llençols.
Li ferien l'esquena, hialins,
si feia un son.

Però dormia i somiava,
i guardava els seus secrets
dins d'una caixa de música esberlada.
Hi restaven tancats
i alhora ella els podia veure,
brillant d'un porpra encès.

Vigila, amic, la teva caixa.
Les seves notes són escuma
i llisquen per les esclètxes.
Cauen a terra i es trenquen
com la porcellana.

No esperis que entrelluqui
els teus anhels d'alquímia.

Desperta.

EM MIRAVES

Em miraves
i el vent i el sol jugaven
a fer ones als teus ulls
com en una platja bruna
en un vespre de tardor.

Em miraves
i un oratge desfermat
ens feria els punys
i s'enduia les paraules
entre volves de cotó.

Les gronxava i les guardava
a les baules de l'enyor,
on suraven, fràgils,
les dents del drac
que ens vetlla, capció, els records.

I en feia estels de vímet i neu
per escapçar-li el crani, al temps,
i fer néixer de l'esclètxa
un tros de mirada més.

(L'olor del son

FINS QUAN COMPTARÀ ONADES

Qui trenca els tons de l'alba estesa
en mil tendreses d'arcs daurats
per ser en el teu timbre
sí·labes d'argent,
paraules i vent,
traça, esteses al sol,
les plomes del seu vol
agre i terrós
cap a les cavitats del son
on camins d'heura madura,
entre resina,
guien la vida.

Qui atia veles
per seguir la sirena
que tens tancada entre les reixes
del teu cos,
no troba roca ni naufragi;
tan sols cerca, boig,
les veus que un dia
van dur-lo
a trobar el plor.

Qui busca els colors d'aire
de la teva vista engegadora

Josep-Oriol Mas)

tem l'absurd de submergir-se
en les mars del dubte
on la llum sols brolla en vers
i la nit se li endú l'esma.

I pensa
fins quan comptarà onades.

17)

